

18 – vrijdag 17 februari

(aangekomen in Nangina, 2de dag, mijn vroegere werkplek) Lekker uitslapen is er niet bij. Om 6.15 in de ochtend kwam de hele basisschool weer in optocht vlak langs mijn raam voorbij. Beatrice en ik gingen samen over de zwaar bedauwde grond naar de kerk waar alle meisjes van de middelbare school zowat alle banken hadden gevuld. De kerk heeft schilderijen gekregen en is helemaal gewit. Vroeger was het grauw en zag je alleen maar de cementen stenen. Verder is alles als vanouds. Alleen zitten er nu op de plek waar de zusters voorheen in een bankje achterin zaten, een groep oude vrouwen. Die bankjes hebben namelijk een rugleuning!

Wat me opviel is dat het zingen een stuk beschaafder is geworden, niet meer zo rauw als vroeger. Het klinkt ook alsof er minder vuur is als vroeger, minder enthousiast en helemaal niet meer als vroeger toen het meer leek op een heel bezielde en rauwe patattenclub, waar ik toch van genoot. Na de mis kwam Maurice, de jonge pastor, ons begroeten en kwam hij mee naar het ontbijt. Een tweede priester, Benedict, die de mis had gedaan bij de Indiase zusters in ons oude kapelletje, en nog een andere voegden zich bij ons. Een vast leefgroepje voor Beatrice.

Beatrice moest naar Sio Port en nog een andere plaats voor haar werk. Voor mij beter om thuis te blijven. Geen energie. Te heet, teveel geschok in de Landrover. Ik ging met Eunice verder het ziekenhuis bekijken en foto's maken. Ook lukte het me om nog 20 stukken Mosbar te kopen voor 900 shilling. (een geweldig goed middel - en goedkoop - tegen malariamuggen). Malaria is hier endemisch en de arme mensen kunnen dit preventieve middel kopen. Maar spoedig zal het ophouden. Het ziekenhuis is bijna door de ingrediënten heen want er is geen palmolie meer te krijgen. Nergens niet! Zr. Rita MMZ, zorgde er altijd voor, maar omdat er niets meer in de handel komt in Kenia is ze er mee gestopt. Alle olie gaat nu naar de bio-brandstof. Verschrikkelijk!

(Anno 2012: de Mosbar wordt toch weer gemaakt in het ziekenhuis!)

Ook nog even het graf van Maria Fé (MMZ) bezocht achter in de tuin van de Indiase zusters. Iemand was het gauw aan het fatsoeneren zodat het er verzorgd uit zou zien. Natuurlijk een foto!

Thuisgekomen vond ik een groot pak bedoeld voor Marianna in Nederland van Wilbrorda. Hoe krijg ik dat allemaal mee in mijn koffer?

Terwijl ik bezig was met een pranic healing sessie voor Nellie, kwam Agnes, het oudste staflid van het Social Project en dochter van de vroegere chieft, ineens aanzetten, helemaal nat van het zweten. Ze kwam een brief afgeven voor Marianna. Goeie genade, wat was ze dik geworden! Ze klaagde over de vreselijke artritis die ze had overal in haar lijf, dat ze een heel moeilijk leven had. Er was geen geld voor medicijnen, twee van haar kinderen waren in het middelbare onderwijs, nog een paar op de basisschool en één op de universiteit. Sinds twee weken had ze ook nog drie kinderen van haar schoonzus erbij waarvan één mentaal gehandicapt was. Ga er maar aanstaan. Omdat ze een goede baan had, gaf ik haar geen geld; waar ze kennelijk op uit was.

Ik ging weer verder met Nellie. Ik leerde haar hoe ze door haar keelblokkade heen kon praten (ze sprak altijd heel zacht en timide), totdat ze het gevoel kreeg dat ze met haar hele lijf kon praten, het stromen van de héle rivier! Dankbaar werk.